

ת"פ 18354/06/16 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד הנרי עומיסי, דניאל מיכאל אלון, ג'רמי ללוש, מרדכי ללוש

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 18354-06-16 מדינת ישראל נ' עומיסי ואח'

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

המאשימה מדינת ישראל - פמ"מ

על ידי באי כוחה, עוה"ד עמרי גיל, דנה אלון ומור שרונ

נגד

הנאשמים

1. הנרי עומיסי

על ידי באי כוחו, עוה"ד דוד יפתח, משה מרוז ומשה פלמור

2. דניאל מיכאל אלון

על ידי באת כוחו ליה פלוס

3. ג'רמי ללוש

על ידי באי כוחו, עוה"ד משה שמיר ולירן זילברמן (סנ"צ)

4. מרדכי ללוש (עניינו הסתיים)

החלטה

במשפט הזוטא של נאשם 3

החלטה זו נשלחת לצדדים, בהתאם להסכמתם בדיון מיום 17.3.19, בלא צורך בהתייבבותם.

הרקע וטענות הזוטא

1. בתיק דנן הוגש כתב אישום נגד ארבעה נאשמים. נאשם 4 סיים עניינו ונותרו בתיק שלושה. **נאשם 3** בתיק, **ג'רמי ללוש** [שיכונה, למען הנוחות, **הנאשם**], העלה טענת זוטא בנוגע להודעותיו בחקירת המשטרה, שבחלק מהן הודה בחלק מהמיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, בחקירות נפלו מספר פגמים מהותיים, שבגינם יש לפסול את הודעותיו. טענת הזוטא התייחסה, על פי ההודעה שהוגשה מטעמו ביום 18.1.18, לנושאים הבאים: אזהרת הנאשם, פגיעה בזכות ההיוועצות, נקיטת הליכי חקירה בלתי הוגנים, ופיתוי והשגה. בדיון ביום 22.1.18 הוסיף הסנגור וציין שמדובר בנוסף בנושאים של תרגום, אי-ידיעת הדין והסבר לגבי הדין הישראלי.

כתב האישום

2. לצורך הבנת טענות הזוטא אין צורך להכנס לכל פרטי כתב האישום, הכולל 23 אישומים (מהם אישום אחד שאינו נגד נאשם זה), ודי אם נתאר אותו בכלליות.

הנאשמים הם מכרים ותיקים, עולים חדשים מצרפת. במועד לא ידוע, לפני חודש נובמבר 2015, קשרו הנאשמים קשר בינם לבין אחרים, להונות חברות באירופה [חברות היעד למרמה] ולגרום להן להעביר כספים לחשבונות של חברות קש שפתחו בצ'כיה, סלובקיה ופולין. לשם כך אספו מידע פיננסי על אודות חברות היעד למרמה, יצרו מסמכים מזויפים

ופנו מהארץ לאותן חברות בדרישה להעביר כספים בהיקף של מיליוני אירו, תוך הצגת מצגים כוזבים ושימוש במידע שנאסף. הם יצרו תשתית רחבה של איסוף מידע, זיוף מסמכים, פתיחת כתובות מייל מזויפות, הקמת חברות קש, פתיחת חשבונות בנק ושכירת דירות שבהן הוקם מערך טכנולוגי של מחשבים, טלפונים ניידים, חיבורים אינטרנטיים סלולריים, ועוד. הכול - כדי לקדם את הקשר. הנאשמים פעלו גם להסתיר את זהות בעלי הרכוש האסור שיושג באמצעות העבירות, ואת מיקומו, במטרה להתחמק ממס ותוך ביצוע עבירות של הלבנת הון. ההונאות כוונו כלפי חברות בבלגיה, צרפת ואיטליה. לשם הרחבת מערך ההונאות גם לאיטליה גייסו הנאשמים במרס 2016 שני דוברי איטלקית. בעקבות הקשר קיבלו הנאשמים לידיהם סכום של יותר מ-9 מיליון אירו (שערכם כ-38.5 מיליון ₪). בנוסף למקרים שבהם הצליחו הנאשמים, על פי כתב האישום, לבצע את ההונאות, היו גם נסיונות שלא צלחו **[הנסיונות]**.

בגין מעשיהם הללו מייחס כתב האישום לנאשמים עבירות של קשירת קשר, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא, ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא, התחזות לאחר בצוותא חדא, עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון ועבירות של התחמקות ממס, לפי פקודת מס הכנסה. נוסף על אלה יש גם אישום המתייחס לפעולות שעשו הנאשמים במחשבים ובכוננים קשיחים שבהם עשו שימוש לצורך המרמה, ובגינו מיוחסות להם עבירות שיבוש מהלכי משפט, השמדת ראיות וניסיון להשמדת ראיה.

טענות נאשם 3 במשפט הזוטא

3. כאמור, טענת הנאשם היא שנפלו פגמים וכשלים מהותיים באופן שנגבו הודעותיו, שיש בכוחם להביא לפגיעה ממשית בזכויותיו ולתפיסת הנאשם, מדובר בפעולת חקירה אחת ממושכת ונפסדת, שמשמעותה פגיעה בחפשויות הרצון שלו האם להודות. הודעת ההגנה בדבר טענות הזוטא הייתה קצרה והתייחסה לסוגיות שצוינו לעיל. בפועל, בסיכומים, הורחבה היריעה. לא הובהר האם הטענות הן לכך שהודעות הנאשם לא קבילות לפי סעיף 12 **לפקודת הראיות [נוסח חדש]**, **התשל"א-1971 [פקודת הראיות]**, או מכח **דוקטרינת הפסילה הפסיקתית**. אניח, אפוא, שהכוונה לשניהם. ואלה הטענות:

א. הנאשם **לא הוזהר כדבעי**, שכן לכתחילה לא הוזהר לגבי העובדה שגם ניסיון לעבור עבירה מהווה עבירה, ורק אחרי שהודה בניסיונות, נאמר לו שגם נסיונות הם בני עונשין לפי הדין בישראל. חשוב לציין, שמוטיב מרכזי בטענות הזוטא של הנאשם מתייחס לכך שהוא לא ידע שניסיון לעבור עבירה הוא בר עונשין בישראל. לטענתו, החוקרים (או מי מהם) אמרו לו שההיפך הוא הנכון, והחוקרת **ויקטוריה מוסיב** אף אמרה לו שהיא עורכת דין, ויכולה ליעץ לו. לכן האמין לחוקרים ולכן הודה בביצוע הנסיונות, בשל אותה הטעיה.

ב. **הופרה זכות ההיוועצות** של הנאשם, שכן אף שהודעה לו בפתח חקירתו הראשונה זכותו להיוועץ בעורך דין, ואף שביקש לממש זכותו, החוקרים לא המתינו לבואו של עורך דין, אלא המשיכו לחקור את הנאשם ולשאול אותו שאלות. גם בחקירות מאוחרות יותר לא המתינו לבואו של עורך דין. החוקרים העידו שלא עשו כן, מאחר שלא הייתה זו חקירה ראשונה, והנאשם כבר נפגש עם עורך דין בשלב מוקדם יותר. ואולם, החוקרים לא בדקו אם אכן כך הדבר, ובפועל - הנאשם לא באמת התייעץ עם עורך דין, שכן עורך הדין הפלילי ש"שוחח" עימו לא דובר צרפתית, ואילו הנאשם לא דובר עברית. עורך דין אחר שהוזמן עבורו, שדווקא דיבר צרפתית, אינו עורך דין פלילי. לכן בפועל, לא נועץ הנאשם בעורך דין.

ג. חלק מהחקירות נערכו שלא בחדר החקירות הרגיל. החוקרים כינו זאת "תשאול", אף שלא ידעו לומר מה ההבדל בין תשאול לחקירה. היו חוקרים שהעידו שלא הזהירו את הנאשם בתחילת ה"תשאול", מאחר שהוא הוזר כב מוקדם יותר באותו יום. הם טענו כך מבלי שביררו אם הנאשם אכן הוזר מוקדם יותר.

ד. ביום 4.5.16 נערך לנאשם תשאול שלא תועד. המאשימה טוענת שמדובר בכשל טכני, אך לטענת ההגנה, באותו יום הופרו כמעט כל כללי החקירה האפשריים. מדובר, כטענת הסנגור, ב"מיקרו-קוסמוס" של כל מה שקרה במהלך כלל החקירות ביחס לנאשם. אין לדעת מה נאמר באותה חקירה על ידי החוקרים לנאשם, ואין להתבסס על עדויותיהם באשר למה שהתרחש, שכן עדותם, לדעת ההגנה, אינה מהימנה. בנוסף לכל יתר הפגמים, דווקא בתשאול הזה לא נעשה שימוש במתורגמן חיצוני, אלא אחד החוקרים, דובר צרפתית, הוא שתרגם את החקירה, ונשאלת השאלה מדוע.

ה. החוקרים שחקרו את הנאשם נטלו לעצמם חירות לשמש כמעין "יועצים משפטיים" לנאשם. אחד החוקרים העיד כי נתן לנאשם "הסבר כללי על מערכת המשפט הישראלית", כפי שהוא עושה עם כל נחקר חשוד. לדברי אותו חוקר, הוא מסביר על ערך החרטה וההודיה בעיני בית המשפט בישראל, אך הוא הכחיש שאמר לנאשם שקיימת לנאשם אפשרות תיאורטית לספר על מעשיו מבלי להיענש. ההגנה סבורה שיש לתת אמון בדברי הנאשם בנקודה זו, ולא בדברי החוקרים[1].

ו. החוקרים רמזו לנאשם שאם יודה, יוכל להשתחרר ממעצר. באותם ימים הייתה אשתו של הנאשם לקראת סוף הריון ולא היה להוט ממנו להשתחרר, והחוקרים עשו בכך שימוש. בכך נקטו בדרך פסולה של הבטחות שווא.

ההודעות שהן מושא משפט הזוטא

4. הודעתו הראשונה של הנאשם היא מיום 2.5.16. עם מעצרו חתם על ת/1, שתורגם עבורו לצרפתית, הוא "טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו - בטרם חקירה", הכולל יידוע על אודות זכות השתיקה והזכות להיוועץ בעורך דין. בהמשך לכך נגבתה הודעתו, בעזרת מתורגמנית לצרפתית, ובתחילת ההודעה מופיעה האזהרה בחשד לביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע, קשירת קשר להונות, התחזות לאחר, השמדת ראיות, שיבוש הליכי חקירה ומשפט והלבנת הון, "בכך שאתה יחד עם אחרים ביצעת הונאות כנגד חברות שונות בשנה האחרונה". בהמשך לכך יש חזרה על קיומן של זכות השתיקה וזכות ההיוועצות. הודעתו הכתובה של הנאשם סומנה ת/1א ותמליל הקלטת ההודעה סומן ת/1ב. הנאשם אישר שהוא מבין את החשדות, אך לא מבין מה זה קשור אליו. סמוך לאחר שנמסרה לו האזהרה אמר שהוא רוצה להתייעץ עם עורך דין, כי אשתו בהריון בחודש תשיעי והוא אינו רוצה "להגיד שטויות". הוא הוסיף שאחרי שיראה את עורך הדין, "אז כל מה שתגידו, כל מה שתמצא, אני מוכן להגיד"[2]. בהמשך לכך נעשו מאמצים להשיג לנאשם עורך דין, בהתאם להנחיותיו, בעזרת דודו, קלוד. בהמשך ניהל הנאשם דין ודברים עם החוקרים האם הוא ימשיך לדבר או שימתינו לעורך הדין[3]. בינתיים נשאל הנאשם שאלות כלליות, שאינן קשורות לפרשה. בשלב מסוים ביקש הנאשם להתנצל על כך שהוא מבקש עורך דין מסוים, וזה מטריח את כולם[4], וכעבוד זמן קצר נמסר מספר הטלפון של עו"ד ששון בר עוז[5]. עוד קודם נאמר לנאשם, שאם עו"ד בר עוז אינו דובר צרפתית, ניתן לפנות לסנגוריה הציבורית לבקש שיימצא עורך דין דובר צרפתית[6]. מיד לאחר מכן יצא הנאשם מחדר החקירות ושוחח עם עורך הדין טלפוני[7], ובשובו הודיע שעורך הדין אמר לו להפסיק לדבר ולא לענות עוד על דבר[8]. כפי שניתן לראות, בהמשך אותה הודעה, שבמהלכה החוקרים שאלו את הנאשם שאלות שונות, הוא השיב על חלקן, ועל אחרות השיב שאינו רוצה לענות. בשלב מסוים אמר הנאשם לחוקרת ויקטוריה שהוא מתנצל שאינו

עונה על שאלותיה, והיא השיבה שזו זכותו המלאה, ולאחר שהתייעץ עם עורך דין, לגיטימי שיעשה מה שעורך הדין ייעץ לו[9]. באותה הודעה אין הנאשם מודה בדבר.

5. הודעתו השניה של הנאשם היא מיום 4.5.16. ההודעה הכתובה סומנה **2/ת**, התמליל **2/ת** ומזכרים שקשורים להודעה סומנו **2/ת א - 2/ת**. החקירה החלה בשעה 10:05 ותועדה בשני חלקים, אך היו תקלות בתיעוד. לפי "טופס ביצוע עבודת מ"ט" שסומן **2/ת א**, הייתה הקלטה מ-9:35 עד 16:13, ולפי **2/ת ב** מ-16:40 עד 21:05, אלא שלגבי שני חלקים אלה יש תיעוד חזותי בלבד, שכן הייתה תקלה בשמע. במהלך חקירה זו, הוצא הנאשם ל"תשאול" מחוץ לחדר החקירות, עם החוקרים **ציון זהות, ויקטוריה מוסייב ואליעזר (אלי) צמח**, וגם שם הופעלה הקלטה, בין השעות 12:10 - 12:54, לפי "טופס ביצוע עבודת מ"ט" שסומן **2/ת ג**, אך גם שם הייתה תקלה בדיסק ואין תיעוד מצולם או מוקלט של קטע זה של החקירה. התשאול האמור תועד על ידי החוקר צמח במזכר שסומן **2/ת ד**. במזכר נכתב שהתשאול הסתיים בסביבות 13:05, ואז המתינו לעו"ד ששון, שאמור להגיע עד 16:00. עוד נכתב במזכר שהתשאול תועד. בטופס ההודעה המוקלט, שעליו חתום הנאשם, נכתב שבמהלך החקירה עוברים הנחקר, החוקרת (ויקטוריה), והחוקרים ציון זהות ואליעזר צמח לחדר אחר והחקירה ממשיכה שם[10], ובהמשך נכתב כי בין השעות 16:10 - 16:45 שוחח הנחקר עם עו"ד ששון בר עוז ונתנאל מאיר, הדובר צרפתי[11]. לאחר מכן החקירה נמשכה, ובהמשך נכתב שבשעה 18:52 הנחקר חזר לחדר לאחר תשאול עם **רפ"ק אריק שרוני**. לגבי החקירה עם אריק שרוני יש תיעוד מלא - מצולם ומוקלט, מ-18:03 עד 18:51, וזאת הן לפי טופס המ"ט ולפי התמליל, שסומנו ביחד **2/ת ה**, ולפי הדיסק (כ35). מסיום החקירה עם שרוני ועד השעה 21:25 נרשמה בהודעה **2/ת** רק שאלה אחת: "האם אתה רוצה למסור עוד משהו?" והתשובה: "לא".

גם בהודעה זו לא הודה הנאשם בדבר, אף כי ניתן לראות בדברים מסוימים שנכתבו במזכר **2/ת ד** משום ראשית הודיה:

"במהלך התשאול אמר ג'רמי כי הוא לא ראש הפירמידה, ואנחנו המשטרה יודעים מי זה ראש הפירמידה. דיברנו על החששות שלו מהמצב ועל ההשלכות של מעשיו... שאלתי את ג'רמי כי אילו היה אפשרי, באופן תיאורטי, לספר על מעשיו הפליליים מבלי להיענש, האם היה מספר? סייגתי שאין בכך כל התחייבות והכול באופן תיאורטי. ג'רמי ענה שכן, כלומר, שהיה מספר הכול. עוד הוסיף כי התקופה שביצעו את ה'דברים' שאנו יודעים עליהם, היא לא תקופה ארוכה במיוחד, ושם יספר אנחנו 'ניפול' מהדברים ושיש גם דברים שהם לא נכונים. הסברתי לו שיש לכך משמעות ושם הוא מחליט לדבר זה אומר שצריך לדבר על כל מעשיו הפליליים שעשה, ועל כל שותפיו למעשה. ג'רמי אמר שלא רוצה להפליל יהודים..."

6. הודעתו השלישית של הנאשם מיום 5.5.16 כוללת הודעה כתובה (**3/ת**); דוח ביצוע עבודת מ"ט משעה 9:53 עד 17:47, דיסק ותמליל (**3/ת א**); דוח ביצוע עבודת מ"ט מ-11:35, דיסק ותמליל (**3/ת ב**); דו"ח ביצוע צילום/הקלטה משעה 12:45 עד 14:10, דיסק ותמליל (**3/ת ג**); דוח ביצוע עבודת מ"ט משעה 17:45 עד 21:00, דיסק ותמליל (**3/ת ד**). התמלילים **3/ת ב** ו-**3/ת ג** מתייחסים ל"תשאולים".

ב-**3/ת א** הנאשם ביקש שוב לדבר עם עורך דין. החוקר צמח השיב שכבר דיבר איתו בטלפון ושפגש אותו יום קודם למשך זמן רב. עוד אמר לנאשם, שהוא (צמח) היום בחקירה אחרת, שסיבכה את הנאשם ומתקדמת בצעדים גדולים. אז ביקש הנאשם לראות מה אומרים האחרים. החוקר צמח אמר לו שהמעגל הולך ונסגר עליו, ואז הציע לו, ש"בוא נעשה הפוך... אל תספר. זה יבוא ממני. אתה תבין שאנחנו יודעים ולפרוטוקול יירשם שזה בא ממני, ואתה רק אישרת"[12]. אז אמר צמח לנאשם שהמשטרה יודעת שהוא, ביחד עם אחרים, רימו חברות בכך שהזדהו כחברות אחרות וקיבלו מהן כסף במרמה. על כך השיב הנאשם: "בסדר, אני אענה... זה נכון שניסו"[13].

כאן, למעשה, החלה ההודיה החלקית, ובחקירה זו הודה הנאשם לראשונה בדברים מסוימים. משם ואילך, וכן ב-**ת/3ד**, שהוא תיעוד של המשך החקירה באותו יום, שיתף הנאשם פעולה, אך זאת באופן מוגבל. ניתן לראות שגם בהמשך, הנאשם הודה בדברים מסוימים, והכחיש דברים אחרים. כך הודה, שהוא, ביחד עם הנרי (נאשם 1) ודניאל (נאשם 2) ביצעו אותו תפקיד ועבדו יחד[14]. הוא המשיך לעמוד על כך שהם לא הצליחו להשיג כסף, גם כאשר החוקר אמר לו שהמטרה יודעת שכסף עבר. כשהחוקר שאל אותו אם יתכן שהאחרים "עשו עליו קומבינה", השיב: "כנראה. בגלל זה הייתי רוצה לראות מה הם אומרים" ואישר לחוקר שהוא רוצה תחילה שהחוקר יראה לו מה יש למטרה, ורק אז יסביר[15]. עוד אמר באותה חקירה, שהוא מוכן לדבר על עצמו, אך לא על אחרים[16]. כאשר הציג לו החוקר צמח תזה, שלפיה אולי עשו גם דברים נוספים (שהחוקר ידע שאינם נכונים), מיד הזדעק הנאשם והכחיש: "**החוקר**: אז אני שואל. האם זה היה, שהתחזיתם לחברה, התקשרתם לקבל את הפרטי חשבוניות ופרטים, ואז ביקשתם כסף מהחברה בחו"ל" ... עד כאן - הנאשם שתק. החוקר המשיך: "אולי גם בישראל?" וכאן הנאשם השיב: "חס ושלום", והחוקר צחק: "בדקתי"[17].

7. המאשימה בטעוניה התייחסה להודעות נוספות שנגבו מהנאשם, אף שלגביהן לא נטענה טענת זוטא, וזאת לצורך הבנת חלק מטענות הנאשם (וסתירתן). אתיחס לתוכן ככל שהדבר יהיה רלוונטי.

המסגרת הנורמטיבית

8. בראש וראשונה יש לזכור, כי במסגרת משפט זוטא לא יבחן בית המשפט את תוכן הראיות שבגינן נטענה טענת זוטא, אלא רק את נסיבות קבלתן, למעט אם ישנה סיבה ממשית לבחינת תוכן הראיה עצמה (ע"פ 6144/10 **גטצאו נ' מדינת ישראל** [10.4.13], פסקה 13).

9. כידוע, סוגיית קבילותן של הודאות נבחנת בשני מסלולים - זה הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, וזה המבוסס על דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, שהותוותה בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא(1) 461 (2006) [הלכת יששכרוב]. ההלכות בנושא סוכמו לאחרונה בתמצית בע"פ 4855/16 **שוויקי נ' מדינת ישראל** [11.11.18] [עניין שוויקי], פסקאות 16 - 17 לפסק דינה של כבוד השופטת וילנר, וכן בע"פ 6932/17 **מדינת ישראל נ' יוסף** [11.10.18], שם נאמר בפסקאות 25 - 26:

"25. כבר נפסק כי יש לבחון את קבילותה של הודאה כאמור הן על פי המבחן הסטטוטורי הקבוע בסעיף 12(א) לפקודת הראיות והן על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שנקבעה בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא(1) 461 (2006) (להלן: **עניין יששכרוב**) (ראו: פסקה 4 לפסק דיני בע"פ 3237/15 **און נ' מדינת ישראל** (1.6.2016) (להלן: **עניין און**)). המבחן הסטטוטורי ודוקטרינת הפסילה הפסיקתית זכו לאחרונה להתייחסות ולניתוח מפורט ומעמיק בפסק הדין בע"פ 2868/13 **חייבטוב נ' מדינת ישראל** (2.8.2018) (להלן: **עניין חייבטוב**) ומשכך אסתפק בהצגה תמציתית בלבד של מסגרת נורמטיבית זו.

המבחן הסטטוטורי הקבוע בסעיף 12(א) משמיע לנו כי יש לבחון האם ההודאה הייתה 'חפשית ומרצון' או שמא ניתנה עקב שימוש באמצעים פסולים אשר שללו בפועל מהנחקר את היכולת לבחור שלא להודות (ראו: **עניין חייבטוב**, פסקאות 83-86 לפסק דינו של השופט א' שהם; פסקה 4 לפסק דיני בעניין **און**; **עניין יששכרוב**, בעמ' 517-522; ע"פ 1301/06 **עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל**, פ"ד סג(2) 177, 202, 225-228 (2009) (להלן: **עניין אלזם**)). לעומת זאת, במסגרת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית נבחנת השאלה האם האמצעים שבהם נעשה שימוש כדי לחלץ את ההודאה היו כה פסולים עד שקבלת ההודאה כראיה תפגע באופן מהותי בזכותו של הנאשם להליך הוגן ובטוהר ההליך המשפטי (עניין **חייבטוב**, פסקאות 87-89 לפסק דינו של השופט א' שהם; פסקה 4 לפסק דיני בעניין **און**; **עניין יששכרוב**, בעמ' 569-570; **עניין אלזם**, בעמ' 225-228).

26. השאלה מה ייחשב כאמצעי פסול אשר השימוש בו לצורך חילוץ הודאה מנחקר יביא לפסילתה כראיה מכוח סעיף 12(א) אינה פשוטה ואין לה תשובה ממצה אחת. עם זאת, ישנם מספר אמצעי חקירה שהפסיקה קבעה לגביהם כי הם פסולים על פניהם. אמצעים אלו, המכונים 'אבות הפסול', כוללים שימוש באלימות או איום באלימות, השפלות וגידופים, פיתוי והשאה, מרמה, ושיטות חקירה בלתי הוגנות שמטרתן לשבור את רוחו של הנחקר. כמו כן, ניצול מצוקה רפואית עלול להיחשב אף הוא בנסיבות מסוימות לשיטת חקירה בלתי הוגנת (ראו: ע"פ 9808/06 סנקר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.7.2010); ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל, פסקה 73 (23.8.2012)). על פי הגישה המקובלת בפסיקה, שימוש באמצעים כאלה במסגרת החקירה אינו פוסל באופן אוטומטי את תוצריה ועל בית המשפט לבחון בכל מקרה לגופו האם השימוש הביא בפועל לשלילת רצונו החופשי של הנחקר. עם זאת נפסק כי שימוש בשיטות חקירה ברוטליות הפוגעות בצלם דמות האדם יביא לפסילת ההודאה שהושגה באמצעותן גם כאשר רצונו החופשי של הנחקר לא נפגם כתוצאה מהן". (ההדגשה בקו הוספה - מ.ב.נ.)

נקבע בע"פ 9808/06 סנקר נ' מדינת ישראל [29.7.10], מפי כבוד הש' אדמונד לוי (פסקה 12), כי:

"הדיון בטענות יעשה אפוא בשני שלבים: בשלב הראשון, תיבחן השאלה (העובדתית) אם אכן נעשה שימוש באמצעי פסול. מקום בו ימצא כי בחקירה נעשה שימוש באמצעי פסול זה או אחר יעבור הדיון לשלב השני, במסגרתו תיבחן השאלה (המשפטית) בדבר נפקותו של אמצעי זה על ההודאה שהושגה. בשלב זה יתמקד הדיון בשאלת השפעתו של האמצעי על אוטונומיית הרצון החופשי של המערער, וזאת לאור האמור בסעיף 12 לפק' הראיות, וכן לאור דוקטרינת הפסילה הפסיקתית".

סעיף 12(א) לפקודת הראיות קובע כדלקמן:

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חפשית ומרצון" (ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.).

10. הגם שאי העמדת חשוד על זכויותיו בתחילת חקירה אינה אחד מ"אבות הפסול" שהוזכרו לעיל, היא ללא ספק פגם. הפסיקה עמדה אינספור פעמים על חשיבותה של האזהרה הניתנת לחשוד בתחילת חקירתו, הצריכה לכלול הן הודעה לנחקר במה הוא חשוד, הן העמדת הנחקר על זכותו שלא להפלייל עצמו וזכותו שלא להשיב על שאלות, הן זכותו להיוועץ בעורך דין.

11. לעניין זכות השתיקה, המוקנית לחשוד בחקירתו על ידי איש מרות, מתייחסים מספר סעיפי חוק, ביניהם סעיף 2(2) לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות) וסעיף 28(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 [חוק המעצרים].

נקבע, כי האזהרה המוקנית לחשוד מטרה להעמידו על זכויותיו, ובהן זכות השתיקה. בע"פ 3237/15 און נ' מדינת ישראל (1.6.16), פסקה 23, מפי כבוד הש' מזוז (בדעת מיעוט, אך לא בנקודה זו), נאמר:

לשם הענקת תוכן מעשי לזכויות העומדות לחשוד בחקירתו, על החוקר ליידע את החשוד על זכויותיו, בלשון ברורה, בטרם החל בגביית ההודעה ממנו. על כן נקבע, כי מזכות השתיקה נגזרת חובתו של החוקר להבהיר לחשוד, טרם שימסור את גרסתו, כי אין הוא חייב לומר דבר, וזאת על מנת לוודא כי החשוד ער לזכותו הבסיסית לשתוק, וכי ויתר במודע ומתוך רצון חופשי על זכות זו בעת מסירת אמרתו" (ההדגשה במקור).

12. לעניין זכות ההיוועצות נקבע בע"פ 7939/10 **זדורוב נ' מדינת ישראל** [23.12.15], פסקה 68 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר:

"דומה כי אין הכרח להרחיב את היריעה בדבר חשיבותה של זכות ההיוועצות בעורך דין בשיטתנו, שעליה אין חולק. אף על פי כן, מן הראוי לחזור על מושכלות ראשונים. זכות זו מעוגנת בהוראות חוק רבות, ואמנה להלן רק את חלקן: ...
יש הסבורים שזכות זו קנתה לה מעמד חוקתי בהיותה נגזרת מכבודו של העצור ומחירותו... גם אם זכות ההיוועצות אינה נכללת במעגל הפנימי הצר של הזכות החוקתית לכבוד האדם וחירותו, נקבע כי, לכל הפחות, התחזק מעמדה בהשראתם של חוקי היסוד... בעניין **אבו עצה** הדגשתי כי זכות ההיוועצות היא 'המפתח להגשמת יתר זכויותיו של החשוד והנאשם בהליך הפלילי שכן [...] מטרתו של המפגש עם עורך הדין היא לאפשר היוועצות המעמדה את הנחקר על מלוא זכויותיו ומאפשרת פיקוח על אופן ניהול החקירה בזמן אמת. זכות ההיוועצות היא בריח התיכון ותנאי בלעדיו אין לשם הגשמת מכלול זכויות החשוד והנאשם בהליך הפלילי' [פסקה 108]. אכן, 'זכותו של עצור להיפגש עם עורך-דין זכות יסוד היא לו' [בג"ץ 3412/91 **סופיאן נ' מפקד כוחות צה"ל**, פ"ד מז(2) 843, 847 (1993)]. תפקידה הוא, בין השאר, למנוע פגיעה בהליך הוגן מחמת היעדר הבנה מצד החשוד בשל רזי ההליך ולצמצם את פער הכוחות המובנה הקיים בינו לבין חוקריו" (ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.).

עוד נקבע, כי זכות ההיוועצות היא פן אחר של זכות השתיקה וזכותו של החשוד להימנע מהפללה עצמית. לכן יש להודיע לחשוד עם תחילת חקירתו על אודות קיומה של הזכות. צוין, כי כאשר החשוד עצור, ההודעה אמורה להמסר לו על ידי השוטרים עם מעצרו (סעיף 32(1) לחוק המעצרים), אך כאשר מדובר בנחקר שאינו עצור, על החוקרים להודיע לו על זכותו להיוועץ בעורך דין בטרם יחלו לגבות הודעתו:

"ברם, ישנם מקרים בהם החשוד-הנחקר אינו עצור ולפיכך אינו מובא לפני הקצין הממונה וכן מקרים אחרים בהם הופך אדם במהלך גביית הודעה ממנו שלא תחת אזהרה לחשוד. במקרים מעין אלו, יהיה על החוקרים עצמם לתת לחשוד הודעה כדבעי בדבר זכותו להיוועץ בעורך דין בטרם יתחילו או ימשיכו בגביית הודעתו, לפי העניין"

(ע"פ 10049/08 **אבו עצה נ' מדינת ישראל** [23.8.12], פסקה 121)

ולאחרונה נקבע בעניין **שוויקי**, כי

"אין חולק על חשיבותה הרבה של זכות ההיוועצות, ובית משפט זה שב ועמד על כך לאחרונה (ראו: ע"פ 2868/13 **חייבטוב נ' מדינת ישראל**, פסקאות 91-92 (2.8.2018) (להלן: עניין **חייבטוב**)). יחד עם זאת, אין בפגיעה בזכות ההיוועצות, כשלעצמה, כדי להוביל לפסילת ההודאה בכל מקרה ומקרה, ויש לבחון את מידת הפגיעה ואת השפעתה על זכויות הנחקר (ראו: עניין **חייבטוב**, פסקה 99)". (פסקה 19 לפסק הדין)

יישום בענייננו

13. אומר כבר עתה, לאחר ששמעתי את כל העדויות ואת סיכומי הצדדים במשפט הזוטא, ובתום סקירת המסגרת הנורמטיבית, **שלא מצאתי כל בסיס לטענות הזוטא של הנאשם, לא מהפן העובדתי ולא מהפן המשפטי**. אף אם נפלו פגמים מסוימים בחקירות הנאשם, אין מדובר בפגמים משמעותיים, בוודאי לא כאלה שניתן לכנותם "אמצעים כה

פסולים עד שקבלת ההודאה כראיה תפגע באופן מהותי בזכותו של הנאשם להליך הוגן ובטוהר ההליך המשפטי, כלשון השופט שהם בע"פ 2868/13 **חייבטוב נ' מדינת ישראל** [2.8.18]. לכן אין בסיס עובדתי לטענה שהופעלו כלפי הנאשם אמצעים פסולים בחקירתו. מעבר לכך, ברור לי, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם לפניי, כי לאורך כל חקירותיו בחר הנאשם היטב מה ברצונו לומר, במה הוא מוכן להודות ובמה לא, היכן הוא מבקש לעשות שימוש בזכות השתיקה, והוא אף ידע להעמיד לחוקרים דרישות שיציגו לו ראיות בטרם ישיב על חלק מהשאלות. ניתן לומר שהנאשם, כמו פיו ובעדותו בבית המשפט במהלך משפט הזוטא, שמט כליל את הקרקע מתחת לכל טענות הזוטא. ניתן היה להתרשם במהלך עדותו מהתנהלות שאינה חפה ממניפולציות, הוא מסר עדות "מוכוונת מטרה" והציג את העובדות כפי שנוח לו, לעיתים קרובות - בהתעלם מהראיות.

14. חלק נכבד מטענות הזוטא כוונו לחקירה מיום 4.5.16, שלגביה קיים חסר בתיעוד. החסר הוסבר בכשל טכני. אציין, שהנושא עלה ולובן במסגרת עתירה לגילוי ראיה, שכן בתעודת החסין שהוצאה, היה סעיף שנחזה להיות קשור לנושא זה. בדיון שנערך בעתירה לגילוי הראיה, ביום 28.5.18, הובהרו הדברים באזני בית המשפט, כאשר חלק מהדיון נערך במעמד צד אחד ונערך לגביו פרוטוקול חסוי. לאחר הדיון במעמד צד אחד נחשף באזני ההגנה מה שניתן היה לחשוף ולהבהיר [18], ונחה דעתי שאין ולא הייתה פגיעה בזכויות של מי מהנאשמים. בהקשר זה אוכל להוסיף, שהחוקרים סברו בזמן אמת שכל החקירות והתשאולים מתועדים, באופן קולי וחזותי, לרבות ה"תשאול" שלא נערך בחדר החקירות שבו נחקר הנאשם רוב היום. "תשאול" זה תועד במזכר של אלי צמח - **ת2**, וצמח אף כתב במזכר שהתשאול תועד, שכן כך סבר [19]. זה המקום לציין, שלאור דברים אלה, עדותו של הנאשם במשפט הזוטא, שלפיה החוקרים בתשאול זה "הם לא היו כמו בימים האחרים" ו-"זה היה כאילו הם יודעים שהם לא מוקלטים" [20], נטולת כל בסיס. עובדתית, הוכח לפניי שהחוקרים לא ידעו באותה עת שהם לא מוקלטים. ההיפך הוא הנכון. אוכל להוסיף, שלפי התרשמותי מהנאשם ועדותו במשפט הזוטא, ניסיונו ליחס לחוקרים דווקא ביום זה שלל התנהגויות פסולות, לרבות הבטחות שניתנו לו כביכול, מתן יעוץ משפטי שגוי מצידם והפעלת לחצים קשים ("אנסו לי את המוח" [21]), אינה בלתי קשורה להיעדר התייעוד המלא. כך, גם, הפניית החיצים לחוקר אלי צמח קשורה, לא מעט, בכך שהוא זה ששמע ראשון מפי הנאשם את תחילת הודאתו, בחקירה ביום 5.5.16, כאמור לעיל, בפסקה 6.

15. ברור, כאמור, מעדותו של הנאשם במסגרת משפט הזוטא, שלא נשלל רצונו החפשי ולאורך כל החקירה בחר האם להשיב על שאלות החוקרים, ואם כן - מתי וכיצד. לפיכך אין פסול מכוח סעיף 12(א) לפקודת הראיות, שכן ההודיה הייתה חפשית ומרצון, ובודאי שלא הייתה במסגרתה "פגיעה בזכויות הנחקר שגרמה לפגיעה 'בצלם דמות האדם' שלו" (עניין **שוויקי**, פסקה 16).

16. לא נותר אלא לבחון האם מתקיימים בענייננו תנאי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית. אלה סוכמו שוב לאחרונה ברע"פ 3829/15 **קסאי נ' מדינת ישראל** [20.12.18], פסקה 33 לפסק דינו של כבוד המשנה לנשיאה מלצר, וכך נאמר:

"**התנאי הראשון** - לפיו הראיה הושגה שלא כדין על-ידי רשויות אכיפת החוק, וקיימת זיקה בין הפעלת האמצעי הפסול לבין השגת הראיה;
והתנאי השני - לפיו קבלת הראיה תפגע מהותית בזכות הנאשם להליך הוגן, שלא על-פי תנאי 'פיסקת ההגבלה' החוקתית. במסגרת תנאי זה, בית המשפט ישקול, בין היתר, את אופי וחומרת אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; את מידת ההשפעה שהיתה לאמצעי הפסול על אמינות הראיה, את מהות העבירה ואת הנזק והתועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה".

17. תחילה חשוב לומר, שלא נמצא בסיס עובדתי לחלק ניכר מטענות הנאשם. כך, למשל, לא הוכחה טענתו שהחוקרים נתנו לו ייעוץ משפטי והסבירו לו שנסיון לעבור עבירה אינו בר עונשין במערכת המשפט הישראלית. כבסיס לטענה זו טען הנאשם, בין היתר, שהחוקרת ויקטוריה אמרה לו שהיא עורכת דין ואם לא יגיע עורך דין שהזמין, היא תוכל לייעץ לו[22], וכן שהיא עורכת דין ועל הנאשם להקשיב לה[23]. בתמליל החקירות ניתן לראות שויקטוריה אכן ציינה את השכלתה כעורכת דין, אך לא נמצא כל בסיס לטענת הנאשם שהיא אמרה לו שתוכל לייעץ לו. ויקטוריה נשאלה בחקירתה הנגדית בבית המשפט אם אין מצב שבו היא מיעצת לנחקרים, והיא השיבה: "אני בהחלט מסבירה לנחקרים דברים. אני לעולם לא מיעצת למרות שחלק גדול מהנחקרים שלי או חלק מסוים מהם במסגרת השיח שלנו, כשאני מספרת על ההיסטוריה שלי שלמדתי משפטים, אבל אני מסייגת את זה תמיד ואומרת שאני כאן לא ממקום שנותן ייעוץ ולא בתפקיד עו"ד אלא חוקרת. תמיד תמיד תמיד"[24]. היא לא עומתה במפורש עם טענת הנאשם, שלפיה היא אמרה לו שתוכל לייעץ לו אם לא יגיע עורך דין לבקשתו, ודבריה שלא אמרה כך - אמינים בעיניי.

בעדותו גם טען הנאשם שהחוקר צמח אמר לו שאם יודה בכך שהיה שותף לניסיונות, אז הוא לא מסתכן[25]. גם לכך אין זכר בתמלילים וצמח לא עומת עם טענה זו של הנאשם.

עוד טען הנאשם שביום 4.5.16 הסבירו לו החוקרים ויקטוריה, ציון, אריק (שרוני) וצמח, "אלפי פעמים", שלפי מערכת המשפט הישראלית, ניסיון זה לא עבירה[26]. גם לטענה זו אין זכר, והחוקרים לא נשאלו על כך בחקירתם הנגדית בבית המשפט.

לסיכום: טענת הנאשם שקיבל "ייעוץ משפטי" מהחוקרים, היא הבסיס לטענתו שנאמר לו כי ניסיון לעבור עבירה אינו בר עונשין בישראל, ולכן הודה בניסיונות[27]. כאמור, לא נמצאה כל הוכחה שאכן כך היה, ומטבע הדברים, משלא נמצא בסיס עובדתי לטענה, דינה להדחות.

18. אשר לטענה בדבר הפרת זכות ההיוועצות: **ראשית**, הנאשם אישר שנאמר לו, כבר בחקירתו הראשונה, שזכותו להפגש עם עורך דין, ואף נאמר לו שאין לו חובה לדבר בחקירה עד שיוועץ בעורך דין[28]. באותה חקירה הוא גם אמר לחוקרים שהוא מעדיף לחכות לעורך דין ולא להמשיך בחקירה, כי לפי מה שנאמר לו הוא מואשם בהרבה דברים[29]. מכאן שהדבר הוסבר לו והוא הבין שזו זכותו, ועם זאת - בחר להמשיך לדבר (אך לא הודה בדבר). **שנית**, ניתן לראות שהנאשם אף יישם את הזכות בפועל, כשחפץ בכך. כך, למשל, באותה חקירה ראשונה, ביום 2.5.06, התחיל לספר על עניין שאינו קשור לתיק דנן, דבר מה שקרה לו בפרזי ויצר עבורו "בעיה" (כהגדרתו), וכאשר החוקרת ויקטוריה שאלה אותו על כך השיב: "אני אסביר לכם, זה ארוך, אבל בכל מקרה אנחנו מחכים, אין עורך דין עדיין"[30]. כך, למשל, בחקירה השניה, שלגביה טען הנאשם שהייתה הקשה מכל, ביום 4.5.16, אמר: "עורך הדין שלי אמר לי בבירור 'כל מה שאתה יכול להגיד מחוץ או בתוך המשרד, יכול ... יפול עליך'... אני מצטער, עם כל הכבוד שיש לי אליך, אני סומך יותר על עורך הדין שלי מאשר על כל אחד אחר. הוא זה שמייצג אותי היום. אני לא יכול לסמוך עליך יותר מאשר עליו... זה הגיוני או זה לא הגיוני מה שאני אומר לך?"[31].

ביום החקירות הראשון, 2.5.16, שוחח הנאשם טלפונית עם עורך דין שנבחר עבורו לבקשתו, על ידי משפחתו[32]. הנאשם אף הבהיר, שבשל כך שמשפחתו בחרה בו, הוא סומך עליו ועל עצתו[33]. בבית המשפט אף העיד שמשפחתו היא שהביאה את עוה"ד דובר הצרפתית, שלא התמצא בתחום הפלילי, שזו טעות שלהם ואינו יכול לזקוף זאת לחובת השוטרים[34]. כאשר חזר לחקירה (הראשונה) מהשיחה עם עוה"ד ששון בר עוז, הנאשם הודיע לחוקרים: "אמר לי

להפסיק לדבר בכלל. הוא אמר לי 'עד שאני בא', מה שהבנתי, כן? 'עד שאני מגיע', מחר, מחר בבוקר הוא אמר... הוא אמר לי להפסיק לדבר בכל אופן" [35]. בהמשך לכך השיבה לו החוקרת ויקטוריה שזו זכותו, ואין בעיה, אך היא מחוייבת להמשיך לחקור. "אנחנו ממשיכים, ואתה תגיד מה שנראה לך... זה שלך, זה עורך דין שלך, זה זכותך, מה שאתה רוצה, אנחנו ממשיכים, אתה יכול לענות או לא לענות" [36]. ואכן, בהמשך אותה חקירה השיב הנאשם לא אחת, כי אינו רוצה לענות. איני מוצאת פסול בכך שהחוקרים המשיכו לחקור את הנאשם לאחר השיחה הטלפונית עם עורך הדין, חרף אמירתו שהוא מבקש לשמור על זכות השתיקה. ההיפך הוא הנכון: זוהי חובתם להמשיך ולהציג לנאשם (אז - החשוד) את החשדות כלפיו ואת הראיות שיש נגדו, שמא ישנה דעתו ויבחר לתת גרסה. שאם לא כן, תמיד עשויה לעלות טענה כלפי החוקרים, שלפיה אילו ידע החשוד את התמונה לאשורה, ואילו ידע מה יודעים החוקרים, יתכן שהיה בוחר לנהוג אחרת.

ניתן לראות שקשה לתת אמון בעדות הנאשם לגבי ההפרה הנטענת של זכויותיו, שכן הגזים בתיאורים אל מול הראיות האובייקטיביות. כך, למשל, טען שבחקירה ביום 4.5.16 הוא לא נפגש עם עורך דין, כאשר הראיות מלמדות אחרת. בדבריו הסביר שהוא נפגש עם עו"ד בר עוז, אך זה כאילו לא נפגש עם עורך דין, מאחר שבר עוז לא דובר צרפתית [37]. אלא שמתוך התייעוד (ת/2) ניתן לראות שבאותו יום הגיעו אל הנאשם עו"ד בר עוז ועו"ד נתנאל מאיר, הדובר צרפתית, ביחד. כאשר נשאל על כך שוב בחקירה הנגדית נזכר שב-4.5.16 אכן פגש עורך דין וטען שהתכוון רק לחקירה של 2.4.

יש לציין גם, שבין לבין, ביום 3.5.16, הוארך מעצרו של הנאשם בבית המשפט וגם שם, מן הסתם, פגש בעורך דינו.

ביום 5.5.16, פתח הנאשם את חקירותיו באמירות שלפיהן הוא ידבר רק במשפט. כשאמרו לו החוקרים שבמשפט זה יהיה מאוחר מדי, הוא הבהיר: "אני סומך על עורך הדין שלי יותר מאשר עליכם" [38]. בהמשך החקירה, פנה בבקשה שהחוקרים יראו לו מה יש להם, ו"לפי מה שיראו לי, אני אגיד את האמת" [39]. אף ששוחח בימים שקדמו לחקירה זו עם עורך דינו, שב וביקש, לאחר דברים אלה, לשוב ולשוחח עם עורך דינו "בפעם האחרונה" [40], וזאת לאחר (ומאוחר) שהובהר לו שלפני כל חקירה יש לו זכות לשוחח עם עורך דינו [41]. למרות שהחוקרים אמרו לו שכבר נפגש עם עורך דינו, הדבר אף נתאפשר לו [42]. רק לאחר מכן, בהמשך החקירה באותו יום, החל להודות, אך גם זאת - רק בחלק מהדברים, ובקורלציה לראיות שהוצגו לו [43].

19. לסיכום נושא זכות ההיוועצות, לא מצאתי שנפל פגם בהתנהלות החוקרים בנושא זה. לנאשם הודעה זכות ההיוועצות מיד בתחילת החקירה הראשונה. הנאשם אישר זאת. ניתן לראות שהוא אף הבין את זכותו ובחר בתחילה להשתמש בה.

בטרם נוצר קשר בין הנאשם לעורך הדין ובמהלך החיפוש אחר עורך דין שייצגו, החוקרים המשיכו לשאול שאלות, בעיקר שאלות כלליות, בנושאים שאינם קשורים דווקא למושא החקירה הזו, והדגישו מספר פעמים באזני הנאשם, כי הבחירה בידיו אם להשיב או לא. מאחר שממילא לא הודה הנאשם בדבר בפרק הזמן הזה, איני נדרשת לטענה בדבר הלגיטימיות של שאלות שאינן קשורות לנושא החשדות, במהלך ההמתנה לעורך הדין, שכן איני מקבלת את הטענה שלמעשה כאן החלה הודאת הנאשם. אין בשלב זה אפילו "ניצן של הודאה", וכפי שראינו, ההודאה החלה הרבה יותר מאוחר, בכלל לא באותו יום אלא כעבור שלושה ימים, שתי חקירות מאוחר יותר, לאחר מספר שיחות עם עורכי הדין ולאחר מימוש חוזר ונשנה של זכות השתיקה.

עם זאת אוכל לומר, שככלל יש להזהר בפרקטיקה זו, ולו מהטעם שאין לדעת מה יגרום לחשוד להתחיל להודות, ואילו אירע הדבר בנקודת זמן זו, חרף העובדה שלא נשאלו שאלות המכוונות לכך, קיימת אפשרות שההודאה הייתה נפסלת בשל פגיעה בזכות ההיוועצות של הנאשם בעורך דין.

אציין, כי ביום חקירה ראשון זה, מוטב היה לו נערכה פגישה פנים אל פנים בין הנאשם לעורך דין, אך בעניין זה לא נראה שאפשר לתלות את האחריות בחוקרים, שכן משפחתו של הנאשם היא שבחירה עבורו את עורכי הדין (עו"ד ששון בר עוז, שאינו דובר צרפתית, ועו"ד נתנאל מאיר, שאינו עוסק בפלילים), והנאשם לא ביקש לממש את ההצעה שהוצעה לו על ידי החוקרים, לקבל עורך דין דובר צרפתית מטעם הסנגוריה הציבורית. לא הוברר מדוע עורך הדין שבחירה משפחת הנאשם לא הגיע באותו יום, אך משהנאשם שוחח עימו טלפונית, והחוקרים הבהירו לנאשם את זכויותיו, איני מוצאת שהיעדר מפגש פרונטלי באותו מועד פגע בזכויות הנאשם, כפי שניתן ללמוד גם מהמשך התנהלותו: לאחר השיחה עם עורך הדין הודיע הנאשם לחוקרים שקיבל עצה שלא לדבר, והחוקרים השיבו לו שזו זכותו, אך הם חייבים להמשיך ולחקור, וכך עשו.

באותה חקירה ראשונה ממילא לא הודה הנאשם בדבר. לאחר אותה חקירה נפגש עם עורך דינו הנבחר ושוחח עימו מספר פעמים. הטענות על היעדר תקשורת או היעדר התאמה של מי מעורכי הדין שפגשו בו אינן יכולות לסייע לנאשם. כאמור - עורך הדין שייצגו נבחר עבורו, לבקשתו, על ידי משפחתו. עו"ד ששון בר עוז הגיע ביום של החקירה השניה (4.5.16) מלווה בעורך דין נוסף, דובר צרפתית, וכל זאת, בהתאם לבחירת הנאשם, לאחר שכבר ביום הראשון של החקירה הובהר לנאשם, כפי שצינתי, כי באפשרותו לבקש סנגור דובר צרפתית מהסנגוריה הציבורית. הנאשם החל להודות בפרטים מסוימים רק בחקירה השלישית, לאחר שיחות נוספות עם עורכי הדין. הוא עשה כן לאחר שהציג לחוקרים דרישות שיראו לו ראיות ורק אז יאשר את שיוצג לו. גם אז, לא הודה אלא באופן סלקטיבי, בדברים שבחר להודות בהם, הכחיש דברים אחרים (בניגוד לראיות) ועמד בתוקף על דעתו בנושאים שונים.

20. הטענה כלפי התרגום של ה"תשאול" שלגביו נרשם המזכר **ת/2** - לא ברורה. החקירה בקטע זה תורגמה על ידי **ציון זהות**, שהוא חוקר דובר צרפתית. אין טענה שהנאשם לא הבין דבר מה, או שהחוקר המציא, בחסות אי הבנת השפה של מי ממשתתפיה, דברים שהנאשם לא באמת אמר. ממילא בחקירה זו אין הודיה בפרט כלשהו ולא ברור מה הטענה.

21. הטענה שלפיה הנאשם לא הוזהר בגין נסיונות לעבור עבירה, ולכן האזהרה הייתה פגומה, דינה להדחות. הנאשם הוזהר בגין העבירות המוגמרות, **כמקובל**, ואיני מאמינה לו שחשב שניסיון לעבור עבירה אינו בר עונשין. אילו חשב כך, לא היו נדרשות שלוש חקירות עד שהודה בִּנְסיונות, אלא היה מספר עליהם מיד. מעבר לכך, החוקרים הבהירו לנאשם כל העת, גם כשדיבר רק על נסיונות, שהוא מספר על מעשים שהם בני עונשין. כך, למשל, בחקירה מיום 5.5.16, שבה הודה תחילה רק בניסיונות, נאמר לו במפורש: "אתה רוצה לשבת בכלא הישראלי על הדבר הזה?" [44]. בהמשך הדברים, בחקירה מיום 10.5.16 **ת/6א**, הוסבר לנאשם מפורשות שגם על נסיונות מקבלים עונש [45], וחשוב לומר שהנאשם לא הביע על כך פליאה, או אמר שלא הבין זאת קודם, כפי שניתן היה לצפות אילו הייתה זו אכן הפעם הראשונה שהבין זאת.

סיכומי של דבר: טענת הנאשם שלפיה נאמר לו שניסיון לעבור עבירה אינו בר עונשין בישראל לא הוכחה בשום צורה, ואיני מאמינה לו שכך היה. אף איני מאמינה לו שכך חשב, ומכל מקום - אין לכך משמעות, שכן לא בשל כך הודה.

22. לענין הטענות שחלק מהחקירות נערכו שלא בחדר החקירות הרגיל, שהחקירה כונתה "תשאול", ושלא ברור אם הנאשם הוזר קודם לכן: ראשית, חשוב מאוד לציין שאין כל הבדל בין "תשאול" ל"חקירה". גם החוקרים אישרו שלמעשה - אין הבדל בין השניים, מבחינת זכויות הנחקר, ובשניהם יש להקפיד על כל אותן זכויות (ראו עדותו של החוקר אריק שרוני[46]; ויקטוריה מוסייב[47]). ההבדל בין השניים, מבחינת הטרמינולוגיה של החוקרים, הוא המצג שעושים כלפי הנחקר, כאילו התשאול אינו חלק מהחקירה. זאת, מאחר שלעיתים הוא נעשה מחוץ לחדר החקירות, בתפאורה נינוחה יותר, נראה לנחקר שאין מנהלים פרוטוקול, שכן החוקר אינו מקליד/כותב, והשאלות לאו דווקא קשורות לחשדות או לנושא החקירה המרכזי. החוקר שרוני ציין שבתשאול ניתן לשאול על נושאים שונים, שאינם קשורים דווקא לחשדות, וניתן לדבר על "אלף ואחד נושאים ולאט לאט גורמים לו להפתח יותר", ודברים אלה לא נכתבים/מוקלדים, אך הם מתועדים בהקלטה וצילום[48]. גם החוקרת ויקטוריה ציינה דברים דומים, קרי: מדובר בקטע מהחקירה שאינו מתועד בכתב, מול פני הנחקר, וזו מעין "תחבולת חקירה", שנותנת לו להרגיש שהשיחה אינה לפרוטוקול, אבל למעשה - הכול מוקלט ומצולם[49].

במקרה שלפנינו, לא מצאתי שהופרו איזה מזכויותיו של הנאשם בשל כך שחלק מהחקירות כונו "תשאולים" ובוצעו בחדר אחר. הליקוי בתיעוד ביום 4.5.16 היה כשל טכני, שחל על כל החקירות באותו יום ולא רק על אלה שכונו "תשאולים". בכל החקירות והתשאולים הייתה אזהרה כדבעי בתחילת היום, ניתנה זכות היועצות והיה תיעוד ראוי. לא מצאתי ממש בטענת ההגנה שכל חוקר היה צריך לוודא שהנחתו, כי הנאשם הוזר בתחילת היום, אכן נכונה. לפי השתלשלות העניינים, כשהנאשם עבר מחוקר לחוקר וממקום למקום ברצף, נכון היה מצד החוקרים להניח שמדובר כל העת בהמשך של אותה חקירה, שבתחילתה הוזר הנאשם, ואכן, בפועל, כך היה. לפיכך לא מצאתי שנפל פגם בהתנהלות החוקרים בנקודה זו.

23. לענין הטענה שנרמז לנאשם שאם יודה, יוכל להשתחרר ממעצר, ובכך יש משום הבטחה פסולה: לא מצאתי כי נאמר לנאשם דבר שכזה, בוודאי שלא הובטח לו. בתום יום החקירה הראשון, 2.5.16, הובהר לנאשם שהוא עומד להיעצר, וכי מי שיחליט לגבי המשך המעצר הוא השופט, ואין לדעת מה יחליט[50]. אכן, החוקרת הסבירה לנאשם בחקירה מיום 5.5.06, שיש ערך לשיתוף פעולה מצידו ולהבעת חרטה, אך היא הבהירה שהיא יכולה לכתוב על זה דוח, ואין בידה כלים לעזור לו יותר מכך[51]. מאחר שדברים אלה נכונים ומשקפים מציאות, אין פסול במתן הסבר כזה. גם החוקר צמח ציין באזני הנאשם שבתי המשפט בישראל מסתכלים מי הבן אדם שמולם, ואם בן אדם אומר "טעיתי, סליחה", או שבן אדם אומר "זה לא אני" - יש לכך משמעות. אך גם לאחר דברים אלה, ציין צמח: "אני לא מבטיח כלום, אבל היו מקרים בעבר... שהיו אנשים שהחליטו לעזור לעצמם, יצא בעונש מזערי. מינימאלי... מסיפורים דומים לזה. אבל שוב, אני לא מבטיח כלום"[52]. לפני שהנאשם הודה, אמרה לו החוקרת ויקטוריה שהוא עושה פיל מעכבר ועליו לנקות את עצמו. היא ציינה שהם רוצים להגיע לחקר האמת, אך הולכים לקראתו. היא ציינה שאינה יכולה להגיד לו שהוא ילך הביתה[53], אך ציינה באזניו שבמקרה אחר, היה חשוד שאמר לו מההתחלה שהוא לא החשוד המרכזי, אבל עליו לומר את האמת כדי שידעו מה מקומו באותה פרשה. ואכן, אחרי שאותו חשוד סיפר לה את הסיפור, נגד כל החשודים הוגש כתב אישום, לרבות נגדו, אך האחרים נשארו במעצר עד תום ההליכים והוא השתחרר הביתה ונשאר במעצר בית[54]. עוד אמרה לו שמצד שני, בית המשפט לוקח בחשבון גם את שתיקתו של נחקר, ויש לכך משקל גבוה שעשוי לשמש נגדו[55]. דווקא לאחר שהנאשם הודה באופן חלקי, אמרה לו ויקטוריה, שככל שיאמר את האמת יותר מהר, יסיימו אותו ולא יצטרכו אותו יותר, ואז אין סיבה שהשופט יתן יותר ימים, אך גם אז הבהירה שאינה יודעת מה השופט יגיד[56].

משכך, אף בנקודה זו לא מצאתי פסול בהתנהלות החוקרים, ואיני סבורה שדבריהם באזני הנאשם היוו הבטחה, פיתוי או

השאה.

24. למעשה, החקירה שבה הודה הנאשם באופן חלקי היא החקירה ביום 5.5.16. בחקירה מיום 4.5.16 יש, כאמור, ראשית הודיה, אך לא שום אמירה קונקרטית. הנאשם טוען שהכוח המצטבר של הפגמים בשלוש החקירות הראשונות הוביל להודאה, אך לטעמי לא היו פגמים כאלה. ניתן לראות לאורך כל החקירות, לרבות השלישית, שהנאשם עמד איתן על דברים שרצה לעמוד עליהם, ואף אם היו פגמים מסוימים בחקירה הראשונה (למשל - היעדר מפגש פרונטלי עם עורך דין), אלה התרפאו עובר לחקירה השנייה והשלישית.

25. אני אומנם מוצאת שיש שתי נקודות שבהן השתלשלות הענינים בחקירה לא הייתה מיטבית, אך לטעמי אין מדובר בפגמים משמעותיים, בוודאי לא כאלה שיש בכוחם להביא לפסילת ההודעות. למרות זאת, אציין בקצרה במה מדובר:

קושי אחד, כפי שצינתי לעיל בפסקה 19, הוא בכך שבחקירה הראשונה לא היה מפגש פנים אל פנים עם עורך דין. עם זאת, צינתי לעיל שלא ברור מדוע עורך דינו של הנאשם לא הגיע לפגשו ביום החקירות הראשון, ולא נראה שאפשר לתלות את האחריות בחוקרים.

קושי נוסף מתעורר לגבי התשאול ביום 4.5.16, שנערך שלא בחדר החקירות, ולגבי החוקר אלי צמח כתב את מזכר ת/2ד: ככל שהיה תיעוד מוקלט ומצולם, לא היה צורך במזכר על אודות תוכן אותה חקירה (להבדיל מעצם קיומה). ואולם משהתברר שהתיעוד חסר או פגום, ראוי היה שכל החוקרים שנכחו באירוע ירשמו מזכרים על אודותיו, בפרט כאשר ניתנה בו ראשית הודאה. כך סבר גם החוקר אריק שרוני[57], אך במקרה דנן, מכל הנוכחים בתשאול שתועד במזכר ת/2ד, רק צמח כתב מזכר. אציין ואסייג, כי מתוך מה שהובא בפניי, אני יכולה לומר מתי והאם נודע לחוקרים האחרים שאירע כשל בתיעוד החקירה באותו יום, ויש להתייחס להערתי הנ"ל בהתאם.

כאמור, אני מוצאת שמדובר בפגמים מהותיים שיש בכוחם להביא לפסילת ההודעות.

סיכום של דברים

26. לנוכח מסקנותי הנ"ל, שלא נפלו פגמים של ממש בחקירות הנאשם, ברור שלא נעשה בחקירה שום שימוש באמצעי פסול ודינה של טענת הזוטא להדחות, גם לפי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית. למרות זאת, ולמעלה מהצורך, אוסיף שגם לגופו של עניין, ובלא קשר לאמצעי לגיטימי כזה או אחר שנעשה בו שימוש בחקירה, לא נפגעה אוטונומיות הרצון החופשי של הנאשם.

27. ניתן לראות שלאורך כל הדרך, כפי שכבר הודגם, הנאשם נהג בצורה מחושבת, שקל את דבריו ואת הסיכויים מול הסיכונים, ובחר את דרכו. עוד טרם הודאתו בחקירה השלישית אף אמר (במילותיו) לחוקרת ויקטוריה שהוא עסוק בשקלא וטריא: "לפני שאני מדבר, הייתי רוצה לדעת מה אני מסכן. העורך דין שלי משגע אותי..."[58]. עוד ניתן לראות, שגם כאשר החל להודות, המשיך להכחיש דברים מסוימים ועמד על דעתו. כך, למשל, הכחיש שהצליחו אי פעם להרוויח כספים, ואף טען שאם יש ראיות בכיוון כזה, "אולי מה שהוא יראה לי זה לא עלינו"[59]. כך, למשל, טען (בניגוד לראיות) שכלל לא ניסו לבצע תרמית בבליגיה[60].

גם בחקירה הנגדית בבית המשפט הודה כי בעצם, בחר על מה לדבר ועל מה לא [61].

בעדותו בבית המשפט טען שחלק מהדברים שהודה בהם הם תוצאה של הכוונה של החוקרים, אך דבריו אלה הוכחו כלא נכונים. כך, למשל, נשאל מדוע הפליל את נאשמים 1 ו-2 (הנרי ודניאל) [62], והוא השיב שהחוקרים כל הזמן שאלו עליהם והכניסו לפיו את השמות שלהם, ולא שאלו על אחרים [63]. ואולם ניתן לראות, שדברים אלה אינם נכונים. החוקרים שאלו גם על אחרים, למשל על רודי, ללוש ויוני, ועליהם אמר הנאשם שאינם קשורים [64]. הנאשם טען גם לגבי דברים נוספים שתשובותיו היו שיקוף של דברים ששמו החוקרים בפיו, אך דברים אלה אינם נכונים. ניתן להיווכח בנושאים רבים במהלך החקירות שבהם מסר הנאשם פרטים מרובים ומדויקים, שלגביהם כלל לא נשאל על ידי החוקרים. התובעים בסיכומיהם הדגימו מספר נקודות כאלה. איני מוצאת טעם לחזור על הדוגמאות, שכן הדברים מובהקים מאוד וחזרו על עצמם לא פעם. אציין, שגם במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, בית המשפט ניסה להבהיר לנו שעליו להבחין בין שתי טענות: טענה שלפיה מסר את שמסר בגלל שהחוקרים הבטיחו לו דברים, מול טענה שמסר דברים שהחוקרים אמרו לו להגיד. הנאשם, לאחר שהבין, אמר בסופו של דבר שאינו טוען שהחוקר אמר לו איזה פרטים למסור, אלא רק השפיע על רצונו לדבר בכך שהבטיח לו דברים [65].

28. בחקירתו הראשית הודה הנאשם בעדותו שיחסם של החוקרים אליו היה טוב והאווירה הייתה נינוחה, ברוב הזמן. לדבריו בעדות הראשית ובתחילת החקירה הנגדית, השוטרים היו נחמדים [66], אך כשנשאל על כך בהמשך החקירה הנגדית, מיד ניסה לסייג זאת ואמר תחילה: "הם היו נחמדים, אבל לא חגגתי איתם" [67], ובהמשך הסביר שהוא רק אומר זאת כדי לא לבוא בטענות אל המשטרה בפני בית המשפט. במאמר מוסגר אציין שהסבר זה תמוה למדי, לנוכח העובדה שכל משפט הזוטא שניהל נשען על טענות כלפי המשטרה על התנהלותה. אחר כך אמר שהוא אמר שהחוקרים היו נחמדים, "כדי כאילו להגיד שהם לא איימו עלי שהם ייהרגו אותי" [68]. בהמשך אף טען שהחוקר אריק שרוני הפחיד אותו, וגם מאלי צמח פחד [69]. אמירה אחרונה זו מנוגדת לדברים שאמר הנאשם בחקירה מיום 3.6.16, שם אמר למתורגמנית שהוא אוהב את צמח, ושצמח סיים יפה [70]. בחקירתו הנגדית בבית המשפט טען שאהב את צמח משום שהצליח לשלוט בשכל שלו, ו"אפילו אנס אפשר לאהוב" [71]. למרות נסיונות הנאשם לצבוע את החקירה בצבעים קודרים בעדותו, ניתן להתרשם מסרטוני החקירות והתמלילים, שבמרבית הזמן האווירה אכן הייתה נינוחה, כפי שאמר בתחילה. בסוף חקירתו האחרונה אף ציין: "הם נחמדים, הם נחמדים, השוטרים, הם נחמדים, באמת, הם נחמדים. כולם טוב. באמת" [72]. יותר מכך: ניתן לראות שעם החוקרת ויקטוריה אף יצר קשר שמבחינתו היה קשר אוהד. כך, למשל, הודיע לה בעיצומה של החקירה שבה החל להודות בחלק מהמעשים, כי היה רוצה שהיא תהיה עורכת הדין שלו במשפט ושתגן עליו [73]; עוד אמר לה שעושה לו טוב לראות אותה צוחקת [74]; בסיום החקירה האחרונה אף ביקש את מספר הטלפון שלה [75]. הוא נשאל על כך בעדותו בבית המשפט, וטען שביקש את המספר לבקשתה, כדי להעבירו לעו"ד נתנאל, שמצא חן בעיניה. כאשר עומת על ידי התובע עם כך שאין זכר לכך שהבקשה קשורה לעו"ד נתנאל, השיב הנאשם שהכול נעשה בהומור. בהמשך עומת עם מחמאות שחלק לויקטוריה באותו מעמד והשיב שזו החזקה של השוטרים: שגרמו לו לחשוב שהם נחמדים [76].

29. ניתן להיווכח בעדות המגמתית של הנאשם במשפט הזוטא בדוגמאות נוספות. כך, למשל, כאשר נשאל אם האמין לחוקרים במהלך החקירות, כשהם דיברו איתו, השיב שלפעמים כן, ולפעמים לא. "הם הרי שם בשביל להפיל אותי ולחקור אותי, הם המשטרה, הם לא חברים שלי". עם זאת, הבין שטענה זו "מתנגשת" עם טענתו בדבר היעוץ המשפטי שכביכול קיבל, שכביכול האמין בו ושכביכול בגללו הודה בניסיונות, ועל כן סייג: "רוב, רוב הדברים אני לא האמנתי בהם, אבל כשהם אמרו לי לעניין ההודעה ולעניין החוק, זה האמנתי להם" [77]. כאשר נשאל מדוע דווקא לזה האמין, השיב שהחוקרים הוכיחו לו את דבריהם שעל נסיונות לא נענשים. כאשר נשאל כיצד הוכיחו לו זאת, השיב שהפגישו אותו עם אנזו (האיטלקי), שהיה שותף רק לניסיונות, והראו לו שאנזו "יצא" (כלומר השתחרר ממעצר). כשעומת עם העובדה

שאנזו לא השתחרר באותה עת ממעצר, אמר שאינו יודע מתי אנזו שוחרר[78]. זוהי דוגמה אחת מיני רבות לעדות המגמתית והלא מהימנה של הנאשם.

כך, למשל, נשאל בחקירה הנגדית מדוע הסכים להודות בחקירה על נסיונות באיטליה ובצרפת, אך הכחיש שנעשו נסיונות בבלגיה. על כך השיב שהחוקר צמח הדריך אותו להגיד שניסה עם אנזו באיטליה ובצרפת, ולא בבלגיה. התובע הקשה ואמר לו שהוא נשאל גם על בלגיה, אך הנאשם התעקש: "הוא לא דיבר איתי על ניסיון בבלגיה אלא בהצלחה בבלגיה"[79]. דא עקא, שבחקירה ביום 5.5.16, אמר הנאשם לחוקר צמח, מבלי שקדמה לכך שאלה ספציפית: "אבל מהתחלה הוא מדבר איתי על בלגיה... אף פעם לא ניסיון בבלגיה. אתם מדברים אליי על בלגיה. אנחנו אף פעם לא ניסיון עם בלגיה"[80]. בהמשך, מי שדיברה עם הנאשם על בלגיה הייתה דווקא החוקרת ויקטוריה, והיא שאלה אותו במפורש, פעמיים: "בלגיה ניסיתם?" והוא השיב "ממש לא"[81]. כשעומת עם התמליל והסרטון, והוכח לו שדבריו אינם נכונים, השיב הנאשם: "לא זכרתי". וכאשר, בהמשך להתנהלות זו, הטיח בו התובע שהתנהלותו על דוכן העדים דומה להתנהלותו בחקירה: עד שלא מראים לו ראיות, הוא עונה ככל העולה על רוחו, השיב הנאשם לתובע: "אני אומר לך שאתה משקר"[82].

30. חשוב לציין, שגם במהלך עדותו של הנאשם במשפט הזוטא, בית המשפט אמר לו ולסנגוריו, שהנאשם ממחיש כל העת בעדותו שלאורך כל החקירות בחר אם לומר, מה לומר ואיך לנהוג. נאמר לו שגם אם בית המשפט ימצא שנפלו פגמים מסוימים בחקירתו, אלה לא שללו את חופש הבחירה שלו ואת חופש הרצון שלו, ואולי יהיה בהם כדי להשפיע על משקל הודעותיו, אך לא על קבילותן[83].

סוף דבר

31. משבחר הנאשם להוסיף ולנהל את משפט הזוטא עד תום, נדרשתי "לצלול" לעומק ההודעות. לנוכח אלה, משמעתי את כל ראיות הזוטא ומשנחשפתי לעדותו של הנאשם על דוכן העדים והתרשמתי ממנו, אני חוזרת על מה שאמרתי כבר לעיל: לא נעשה שימוש באמצעים פסולים, לא נשלל חופש הבחירה של הנאשם, הוא נהג בחקירות במטרה בצורה מחושבת, לאחר ששקל את שיקוליו, ומסר את שמסר מרצונו הטוב והחפשי. על כן טענות הזוטא נדחות.

כל הודעותיו של הנאשם קבילות ותשמשה ראיות במשפט.

בהתאם להסכמת הצדדים, כאמור בפתיח - המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים בלא צורך בהתייבשותם.

המשך המשפט יתנהל בהתאם למועדים שנקבעו בדיון האחרון.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ט, 28 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

[1] פ/פ 159 עד פ/פ 162; פ/פ 642

[2] **ת/ב 1**, 7, 1 - 26

[3] **ת/ב 1**, 17, 7 ואילך

[4] **ת/ב 1**, 47, 13 - 14

[5] **ת/ב 1**, 50, 20

[6] **ת/ב 1**, 48, 2 - 6

[7] **ת/ב 1**, 51, 21 - 24 ו-**ת/ב 1**, 3 באמצע

[8] **ת/ב 1**, 52, 6 ואילך

[9] **ת/ב 1**, 63, 21 ואילך

[10] **ת/ב 2**, 2 באמצע

[11] **ת/ב 2**, 5 למטה

[12] **ת/ב 3א**, 107, 1 - 108, 10

[13] **ת/ב 3א**, 104, 11 - 109, 5

[14] **ת/ב 3ד**, 11, 18 ואילך

[15] **ת/ב 3ד**, 14, 1 - 26

[16] ת3/ד, 27, 11 - 21

[17] ת3/א, 109, 34 - 110, 14

[18] פ/213 - 214

[19] פ/632, 6 ואילך

[20] פ/663, 4 - 10

[21] פ/661, 10 - 11

[22] פ/658, 27

[23] פ/676, 16 - 17

[24] פ/598, 14 ואילך

[25] פ/665, 29 - פ/666, 2

[26] פ/660, 20 - 29

[27] פ/662, 30 - 33; פ/668, 23 ואילך; פ/676, 15 ואילך

[28] פ/675, 15 ואילך

[29] ת1/ב, 17, 7 ואילך

[30] ת1/ב, 23, 17 - 24, 6

[31] ת2/ה, 15, 28 ואילך

[32] ת1ב, 46, 26 - 15, 48

[33] ת2ה, 12, 23 - 4, 13

[34] פ/675, 24 ואילך

[35] ת1ב, 6 - 21

[36] ת1ב, 54, 4 - 19

[37] פ/663, 11 ואילך

[38] ת3א, 29, 6 - 8

[39] ת3ג, 2, 30

[40] ת3ג, 14, 16 - 17

[41] ת3ג, 6, 12 - 13

[42] ת3ג, 19, 2 ואילך

[43] ת3ד

[44] ת3ד, 27, 39

[45] ת6א, 93, 25 ואילך

[46] פ/222, 13 ואילך; פ/224, 16 - 18

[47] פ/601, 26

[48] פ/221, 31 ואילך

[49] פ/614, 13 - 31

[50] **ת/1ב**, 29, 121 ואילך; 24, 125 ואילך

[51] **ת/3א**, 15, 87 ואילך

[52] **ת/3א**, 93, 10 - 34

[53] **ת/3ב**, 17, 19 ואילך

[54] **ת/3ב**, 18, 5 - 19, 15

[55] **ת/3ב**, 20, 19 - 27

[56] **ת/3ד**, 106, 38 - 107, 19

[57] פ/225, 20 ואילך

[58] **ת/3א**, 90, 15 - 20

[59] **ת/3א**, 111, 3 ואילך; 135, 1 - 7; 149, 1 - 15

[60] **ת/3א**, 114, 29 ואילך

[61] פ/683, 12 ואילך;

[62] **ת/3ד**, 11, 18 ואילך

[63] פ/677, 22 - פ/678, 17

[64] ת3א, 121, 19 - 27, 122; ת3א, 1394 ואילך; ת3א, 142, 11 - 15; ת3א, 190, 27 - 191, 4; ת3ד,
19, 101 ואילך

[65] פ/743, 9 - 16

[66] פ/659, 9

[67] פ/669, 15 - 21

[68] פ/669, 23 - 30

[69] פ/670, 1 - 6

[70] ת17א, 107, 5 - 14

[71] פ/761, 24 - פ/762, 2

[72] ת17א, 103, 26 - 27

[73] ת3א, 167, 26 ואילך

[74] ת3א, 186, 13 ואילך

[75] ת17א, חקירה מיום 3.6.16

[76] פ/759, 8 - פ/761, 22

[77] פ/672, 6 - 19

[78] פ/672, 20 ואילך; פ/678, 22 ואילך

[79] פ/684, 5 - 29

[80] ת3א, 17,110 ואילך

[81] ת3א, 114, 29 - 34

[82] פ/685, 7 - פ/686, 9

[83] פ/756, 13 - פ/757, 30